

MIQUEL MONTORO

Uep!
Les meves
aventures
al camp

SHAKA

MIQUEL MONTORO

Uep!
Les meves
aventures
al camp

SHAKA

Primera edició: abril del 2021
© Miquel Montoro, 2021
© de les il·lustracions: Luis Doyague
© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U. / Shaka
Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona
ISBN: 978-84-18456-04-6
Dipòsit legal: B. 4.111-2021
Fotocomposició: AuraDigit

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Índex

1. Qui som i què m'agrada	11
2. Els meus animals. Vos estim a tots igual	27
3. Ses taronges	65
4. Hòstia, pilotes!	85
5. La gastronomia i el bon menjar	99
6. De les xarxes a la tele	123
7. Vull ser mecànic	135
8. Una reflexió sobre el <i>bullying</i>	159
9. El gran tresor	175
10. Els instagrangers	197
11. La meva germana. El conte de la girafa	213
12. Preguntes i respostes	227
13. Au idò, adeu!	241

I

QUI SOM I QUÈ M'AGRADA

Uep, com va? Per aquí avui fa calor minuts abans de la mitjanit. En el porxo de ca meva, ma mare em bressola al balancí mentre espera que una bufada de vent la deixi descansar de tanta xafogor. Damunt la taula està ple de restes d'una festa. La meva germana Laura s'ha adormit damunt una hamaca embuatada, tot escoltant el so de les cames del balancí.

En una mà hi guarda una espelma amb forma de set decorada amb molts colors; l'altra la té posada damunt el llom d'en Leo, un golden retriever de pelatge beix clar i suau. És agost i mon pare és dins el sembrat perquè hi ha feines del camp que són males de fer durant el dia en ple estiu. Sentiu aquest renou? És el seu tractor segant per dins la finca baix el reflex d'una lluna plena monumental; un dia, ja ho veureu, aquest Ebro serà meu.

Entre els braços de ma mare, la música llunyana del seu motor i la tranquil·litat de saber que tenc una germana que m'adora, m'adorm i sent que no podria haver tengut més sort que aquesta, la de néixer en una casa enmig del camp i envoltat de tants tresors per descobrir.

Ara, passats tots aquests anys encara em sedueix el balanceig de la gronxadora. Podria estar hores així. Aquestes nits les estrelles llisquen ruixant damunt els caps per fer tornar els desitjos en realitats. Aquests dies les històries més fantàstiques poden ser contades amb l'assossec i la calma de qui disposa d'un temps per regalar experiència a tot aquell que, de bon grat, la vulgui sentir seva.

Potser algunes d'aquestes històries ja les conegueu. Si teniu temps i m'acompanyau en aquesta aventura literària, vos en puc explicar de noves. Però, primer de tot, deixau-me que vos expliqui com he arribat fins aquí, com tots aquests animals que m'envolten són part del meu univers particular, com els solcs que fa la terra i l'olor que surt de la cuina formen la persona que m'agrada ser. Qui remuga perquè vol més garroves és en Menut, un ase de set anys amb qui parl dels problemes com si fos una persona; el que està ajagut a terra, en Xaloc, un ca eivissenc tan alegre com mandrós, i les que ja dormen més enllà, són gallines ponedores d'ous amb els quals tant ma mare com jo feim receptes per llepar-se'n els dits.

Ma mare, na Sandra, és una persona carinyosa que sempre s'ha preocupat molt per nosaltres. Abans de ser coneguda per cuinar les millors pilotes del món, ens ha anat acompanyant i donant suport en els distints viatges de la vida des de darrere les pantalles. És una dona decidida, filla de la primera menadora de cabriols del servei públic de cavalls de les Balears, la meva padrina Jannine, que va arri-

bar des de Bèlgica com a turista a Sóller i s'hi va quedar a viure després d' enamorar-se del meu padrí Pedro, un expert conductor que parlava i tranquil·litzava els seus amics de quatre potes com ningú.

Sempre he estat un nin tranquil, educat en els valors, ara ja una mica en retrocés, del camp mallorquí. M'han contat que l'explicació de tota aquesta manera de ser tan pastada, com deia, ve de les vibracions dels ginys quan estan en marxa i que, com un cor, van bombejant per poder avançar cap endavant. **Tenia dies quan vaig pujar per primera vegada a un tractor, una bèstia de color vermell d'unes quantes tones i més de cinquanta anys, que al mateix temps va resultar ser un refugi de seguretat amb el qual, quan no hi havia son, podia confiar per adormir-me damunt mon pare.**

Ell, mon pare, també de nom Miquel com jo. És un home fort i matiner que gairebé tot sol ha anat fent tota la casa on ara vivim a Sant Llorenç des Cardassar, i que tant és capaç de manejar maquinària pesant com té la sensibilitat suficient a les mans per poder cercar aigua subterrània on els ulls no arriben. Mon pare és ferrer, o sigui que sap molt bé com vinclar la cosa més ferma per canviar-li la forma. Però per damunt de tot és una persona amb gran interès per conèixer el seu entorn, des de l'alzina més esponerosa fins a la més minúscula abella obrera. Els Montoro tenim família a molts llocs. El nostre llinatge, arribat fa anys a l'illa, encara ens dona de tant en tant alguna sor-

presa en forma d'un nou parent de qui desconeixiem l'existència.

Na Laura, a qui molts ja coneixeu i a qui jo anomeno amorosament Tàta, és l'editora i artífex de tot aquest cosmos que ha esdevingut l'aventura que ara és la meua vida. Ella és la meua confident, la meua amiga i la meua adorada germana. Té vint-i-un anys i és educadora infantil, de camí a mestra. No se m'ocorre millor persona en el món per exercir aquesta tasca. A na Laura li agrada viatjar arreu del món, conèixer noves cultures i indrets. Alguns dels millors moments a ca nostra i fora, els he passat amb ella; per això, ara m'acompanya per tot on vaig a gravar i fer entrevistes.

Moltes vegades m'han demanat com va començar la meua afició per les càmeres i les xarxes socials. Com quasi totes les coses que esdevenen importants, varen arribar quasi per casualitat. Jo tenia onze anys. Durant l'hora del pati em solia reunir amb els amics de l'escola en un lloc anomenat Sa caseta. Un dia que discutíem sobre les xarxes socials i els canals de YouTube que ens agradaven i de les temàtiques que tractaven determinats youtubers de moda, dues nines de la classe s'acostaren per parlar-nos. Era l'època en què en Marc i jo xerràvem (quasi monotemàticament) de fora vila, de curiositats, de terrenys de sembra i altres qüestions del camp.

—Si realment vos agrada tant... per què no obriu un canal de pagesia a YouTube?

De cop, tots dos ens vàrem mirar. No ens ho esperàvem. Sabíem poques coses, per no dir res, de càmeres o micròfons, ni de com s'enquadrava un plànol o es parlava a una audiència virtual... i elles no feien més que punyir-nos. Nosaltres volíem seguir la línia dels youtubers famosos. Vàrem veure que cada setmana acostumaven a pujar un vídeo, cada qual amb la seva temàtica definida. Ens fixàvem en Auronplay, per exemple, sobretot en la manera de fer les coses, com dirigir-se a la càmera o en el ritme setmanal de publicació.

El primer canal en què havíem pensat s'havia de dir *Pàgeses mallorquines*; era el títol que havíem pactat amb en Marc. Però finalment na Laura va obrir el compte com a Miquel Montoro, tal qual, i així es va quedar. Al principi utilitzàrem un telèfon perquè no hi havia ningú gravant-nos. Engegàvem la càmera, i a rodar! Això era perquè al començament tots dos havíem de ser els protagonistes de les aventures que avui ja sabeu.

La nostra inventiva rural ens va dur fins al punt de fabricar un trípode fet amb tres branques d'ullastre fermades amb una corda... Fins aquí arribaven les nostres ganes! Així el nostre mòbil es podia subjectar de forma més segura. Potser érem lluny de la sofisticació de les gravacions de tots aquells influencers, però **la innocència, l'enginy i les ganes de riure ens varen donar l'oportunitat d'enregistrar moments únics que compartírem a la xarxa amb els primers subscriptors.**

En un principi tampoc editàvem res. No era per manca de ganes, sinó simplement, un altre cop, perquè no sabíem com ordenar allò que se'ns havia ocorregut gravar; així que tot eren plànols seqüència sense tallar ni afegir-hi cap segon; sense artificis. Pens que això, precisament, és el que més varen valorar els nostres seguidors inicials.

Les primeres setmanes després d'inaugurar el canal varen ser estranyes. En Marc i jo ens vàiem a primera hora del matí a les files de l'escola, i la gran pregunta sempre era:

—Què? Quants subscriptors hem pujat?

Al cap de tres o quatre setmanes de recomptes tampoc no n'eren gaires, al voltant d'uns cinquanta, però allò en aquells moments va ser una festa i ens en vàrem alegrar moltíssim! Ja només per fotre aquelles dues amigues que ens havien provocat amb el repte fou suficient. És increïble com les coses canvien perquè sense saber ben bé com, així com passaren les setmanes, vàrem començar a pujar i pujar, fins que un dia ja no va ser necessari que en Marc fes la gran pregunta de cada jornada, idò de ben prest tota l'escola ja ho sabia:

—Eh, ja teniu mil seguidors! Això és molt gran!

En qüestió de dies el comptador es va accelerar, dos mil, tres mil, quatre mil... Aquella cosa es feia grossa davant els nostres ulls. Ja no sabíem què pensar, era un joc que ens havia fuit de les mans i desconeixíem el món al qual a partir d'aquell moment havíem de fer front. Record com el seu pare sempre ens advertia:

—Anau alerta amb això del YouTube!

El cert és que va ser una situació que no cercàvem; però si vos he de ser sincer, ara mateix encara estic passant gust del que faig, encara que sigui una situació una mica diferent.

Perquè en aquest punt va ser quan vaig quedar tot sol davant del perill. En Marc tenia poc temps lliure entre el col·legi i les activitats extraescolars, i no va poder seguir endavant amb el projecte. Va ser quan la meua germana em va sortir al rescat i em va dir:

—Nene, si tu vols seguir, jo t'ajudaré.

—Gràcies, Tata! —li vaig dir.

Ja tenia quatre mil seguidors. Així que entre tots dos haguérem de passar hores aprenent millor com funcionava aquest món, perquè desconexíem coses tan aparentment simples com anul·lar o respondre els comentaris, o editar bé perquè el vídeo quedàs mínimament atractiu. El tema és que jo abans només tenia Facebook per mirar el Marketplace, per si hi havia algun tractor i altres estris a la venda, i és clar, això no bastava! Ella em va ajudar moltíssim perquè jo, com aquell qui diu, més enllà de com sembrar una tomatiguera, coneixia el que era bàsic.

Mesos més tard vàrem obrir Instagram, també incitat i assessorat per la meua germana. En quaranta-vuit hores ja teníem vint-i-nou mil subscriptors! Tot era molt divertit: mentre ella em feia *stories* i directes, ma mare passava i parlava per darrere sense adonar-se de què anava ben bé tot allò; nosaltres li dèiem:

—Xxt, que estam fent un directe!

Ens anàvem fent acceleradament en un món nou per a tots, tant per a les coses bones com per a les dolentes. És evident que nosaltres hem aprofitat les coses bones. Les que et donen una eina d'influència damunt la gent, quan creus que tens un discurs que pot canviar la consciència o l'humor de qui et mira.

I ara ve el que és bo; arribats a aquest punt supòs que voldreu saber qualque cosa més de *ses taronges*, *ses pilotes*, *en Menut* o el meu estimat tractor... Perquè entengueu que no tot és el que sembla, per exemple, podeu pensar que les taronges són la meva fruita preferida, quan en realitat la que m'agrada molt més és el mango! Ah! I també el plàtan! Si feis una volta per la finca podreu veure devora el porxo una platanera que vaig sembrar i que li dona un aspecte tropical. Tenim també figueres i una parra, perquè pas molt de gust de menjar raïm i figues de temporada. Sabeu que hi ha uns albercocs que es diuen bufes de monja? Ben bons, també. El producte autòcton sempre és el millor!

Bona part de la meva afició pels arbres és herència del meu padrí, que era esvellador. Fa molt poc que he començat amb les tècniques, però m'agrada molt. Has de saber com i quan esvellar, com has de tallar les branques perquè et facin bona producció i el producte sigui bo de collir. Has de deixar les branques d'una forma determinada per aclarir els arbres... Tota una ciència. També he provat d'empeltar,

però de moment els empelts no m'aferren... No hi ha manera! I això que en tenc llibres i vídeos, però som conscient que em queda molt per aprendre.

Però, per menjar fruita, abans ens hem d'arrodonir de qualque cosa amb consistència. Encara que les pilotes que fa ma mare són, sense discussió, les més bones de l'univers conegut, he de dir que el meu plat preferit és la porcella, i de molt!

El fenomen va sorgir quasi per casualitat. Ma mare em va dir que feia estona que no penjava un vídeo pel canal. Per casualitat, aquell dia ella feia pilotes per dinar i vaig passar per dins la cuina expressament per fer la gràcia d'obrir l'olla... i així va començar tot aquest assumpte. La sorpresa va ser que al cap de dos mesos va arribar el *boom*. Increïble! Perquè nosaltres no sabíem de què parlaven els mitjans quan s'hi referien... perquè de fet ja ni me'n recordava! Va ser molta la gent de la Península que se'n va fer ressò, fins i tot va sortir a l'*APM*. Va ser gros.

Sabeu que jo també sé cuinar tot allò que vosaltres vulgueu, no? Un plat amb caviar? T'ho faig! Una ensaïmada no ho sé, m'ho hauria de pensar perquè la meva padrina també les fa i ben bones! Però jo segur que la sabria fer. Si m'ho proposo, puc amb tot! Vos agrada el frit de matances i l'arròs brut? Vos imaginau que el dia famós de les pilotes ma mare hagués fet una porcella? No em puc aturar de riure només de pensar-ho; ara m'hauria posat les botes de menjar porcelles!

Hòstia porcella! Que és de bona! Amb tot això vos vull dir que jo no tenc por a dins la cuina, i pràcticament sense seguir instruccions perquè tot està dins el capet. El meu «pollo con cosas» és una *delicatessen* amb molt de glamur, és tan exclusiu que, com ja vos podeu imaginar, el faig tot jo. No, no vos en rigueu, que les veïnades, quan senten l'olor, ja venen amb la carmanyola! Molts de dies faig el sopar a ma mare. Ho dic per tots aquells que pensen que no sé fer ni un pa amb oli.

Com vos deia abans, a la finca hi tenc molts animals. A alguns d'ells ja els coneixeu dels vídeos o de les fotografies que vaig penjant. Els meus quatre canets, les gallines, les guàtleres, els coloms de jardí, un moix... i algun que està per arribar!

Abans també criava ovelles per treure'n la llet, però ja no les tenc. Si m'acompanyau, vos aniré explicant més sobre aquest ecosistema que tenc muntat a ca nostra. Això sí, encara que els estimo a tots igual, no vull oblidar-me del més especial de tots. Per a mi, en Menut és el més gran; és un ase mallorquí preciós com cap altre. També tenc moltes ganes de parlar-vos d'ell i de com va arribar fins a la nostra família.

Però no tot és fora vila a la meva vida! També hem de sortir, entre altres coses, per fer un poquet d'esport. Encara que en alguna ocasió m'haureu sentit dir que no en faig gaire i que alçar pedres fins al remolc és el meu únic exercici. La veritat és que l'activitat física és ben necessària per mantenir una vida sana i per alliberar el cap i el cos qualche estona.

Vaig en bicicleta a fer qualque encàrrec o a cercar figues. I sí, tenint en Rafa Nadal tan a prop, jo també vaig provar de jugar a tennis una temporada... però me'n vaig cansar aviat. Vaig canviar la raqueta per una altra de més petita i ara a vegades jug a pàdel... encara que ho faci més per na Laura que per mi. És que em fa molta peresa!

Ara veureu que tenc l'excusa perfecta per fer esport sense cansar-me en excés. Com que m'agraden molt totes les coses que duen motor, de tant en tant faig trial! Primer amb la bici, quan fa uns anys vaig coincidir amb un home que en sabia molt per Artà i me'n va ensenyar força bé. Fins que un dia, com sol passar quan aprens a fer qualque cosa, vaig perdre l'equilibri i vaig fotre un esclat impressionant. Em vaig fer mal i no hi he tornat més. El que també m'agrada molt és muntar a cavall. Cada divendres acostum a fer un passeig, cosa que em distreu molt i m'ajuda a seguir el meu ritme diari.

Però fora vila també poden passar coses estranyes. Com un dia que, sense esperar-ho, vaig ensopegar amb una estranya moneda que estava enterrada devora una figuera. Era quan el meu cunyat Borja i jo aixecàvem figues d'en terra, quan de sobte, gratant, va sortir rodona i preciosa lluint al sol! Era daurada, sí, però encara no sé d'on és; té una cara rara, com estrangera. La tenc dins un àlbum expressament pensat per a la numismàtica; solia colleccionar-ne quan vivia a Artà.

Molt bé, amigues i amics, com ja sabeu, el meu nom és Miquel Montoro; alguns diuen que som pagès, d'altres que

som un youtuber... També he sentit a dir que som famós, i és cert que en ocasions la gent em demana fotografies pel carrer, però, en realitat, jo em veig diferent de la mirada dels altres. **Lluny de sentir-me reconegut, visc la meva vida de la manera més senzilla que puc**; em consider un adolescent de catorze anys amb gust per la pagesia i que sent devoció per les tradicions mallorquines.

He descobert que tenc certa gràcia i humor per protagonitzar els meus propis vídeos a les xarxes socials, i això em permet donar a conèixer el meu món particular i d'alguna manera únic. Consider que en bona part, encara que som tan inexpert, necessit seguir aquestes ensenyances i costums antics per guiar-me i perquè no puc consentir veure com es perden entre la nostra joventut tan aïllada dels nostres avantpassats. Avui dia em sent un allot molt afortunat.

És complicat concentrar en un llibre qui som, què faig o què m'agradaria fer. Ha estat un procés ple de vivències i aprenentatges el que m'ha portat fins aquí, i en el qual he pogut conèixer molta gent interessant. Així que ho he volgut fer un poc més senzill amb una presentació, com la de cada any quan em presento davant la mestra i els companys el primer dia d'escola.

Esper que gaudiu d'aquest llibre que ara teniu a les mans. Hi veniu? Si vos ha agradat, donau-li al *like* i subscribiu-vos al canal! És broma! Basta que seguiu llegint i ja veureu que ens ho passarem d'allò més bé!